

Kínai tanmese jóról és rosszról

Egy faluban élt egy nagyon szegény öregember, de még királyok is irigyek voltak rá, mert volt egy csodaszép fehér lova. Fantasztikus összegeket kínáltak neki, de soha nem adta el.

Egy reggel nem találta a lovát az istállóban. Összegyűlt az egész falu, és az emberek azt mondták: „Te buta öreg! Tudtuk, hogy egy nap ellopják azt a lovat, jobb lett volna, ha eladod. Micsoda balszerencse!”

Az öregember azt felelte: „Ne ragadtassátok el magatokat annyira, hogy ezt mondjátok! Minden, ami van, az van. A ló nincs az istállóban. Ez tény. Minden más ítélet. Nem tudom, hogy ez szerencsétlenség-e vagy áldás, mert nem tudom, mi következik.” Az emberek kinevették az öreget.

Mindig is bolondnak tartották egy kicsit. De a ló 15 nap múlva visszajött. Nem lopták el, hanem kitört a vadonba. És ez még nem minden, ráadásul 12 vadlovat is magával hozott.

Újból összegyűltek az emberek, és azt mondták: „Öregember, igazad volt! Tényleg áldás lett belőle.” Az öregember azt felelte: „Megint túl messzire mentek! Minden, ami van, az van: a ló visszajött. Ha csupán egyetlen mondatot olvastok – hogyan tudnátok megítélni az egész könyvet?”

Az öregembernek egyetlen fia volt, aki elkezdte betörni a vadlovakat. Már egy hét múlva leesett a lóról, és eltörte a lábát. Az emberek újból összegyűltek és ítéleztek: „Igazad volt, szerencsétlenséget hozott. Az egyetlen fiad most leesett a lábáról, pedig ő volt a támaszod öregségedre. Most szegényebb vagy, mint azelőtt bármikor.”

Az öregember így válaszolt: „Meggzállottként ítéleztek! Minden, ami van, az van: a fiam eltörte a lábát. Senki sem tudja, hogy ez szerencsétlenség-e vagy áldás. Az életből soha nem láhattok többet egy pillanatnál.”

Úgy történt, hogy az ország háborúba keveredett. A vidék minden fiatal férfijét elvitték katonának. Csak az öregember fia maradt otthon, mivel eltört a lába. Siránkozás töltötte be az egész vidéket, mert ezt a háborút nem lehetett megnyerni, és mindenki tudta, hogy a legtöbb fiatal férfi nem fog hazatérni.

Az emberek elmentek az öreghez, és azt mondták: „Igazad volt neked, áldás lett belőle!” Az öregember azt felelte: „Nem hagytok fel az ítélezéssel. Minden, ami van, az van. Behívták a fiaitokat a hadseregbe, az én fiamat pedig nem hívták be. Csak Isten tudja, hogy ez áldás-e vagy szerencsétlenség.”